

SPORTOVNÍM ANALFABETEM

Ta dědičnost je někdy věcí zapeklitou a vyvede člověku kousky nevídané. Trochu mi to připomíná prohlášení jednoho mého kamaráda, který říkával, že zatímco ostatní zdělili majetek, on zdělil jenom nemoci. Místo toho, abych po svém tatínkovi zdělil klavírní virtuozitu, zdělil jsem sportovní nelásku. Ale co nelásku, naprostou nešikovnost a odpor. Moje tělovýchovná nevzdělatelnost se projevovala už tím, že jsem k posměchu svých klukovských vrstevníků neuměl ani kopnout do balónu. Ale co kopnout, neuměl jsem balón ani chytit nebo jenom do něj dlaněmi uhodit. Všichni vždycky volali: „Máš! Máš!“ a já jsem nikdy neměl. Nikdy jsem se netrefil a před balónem jsem instinktivně uhýbal. Neuměl jsem přeskočit kozu, koně ani žádný jiný Tyršův dobytek. Na bradlech mě drželi tři až čtyři statní jedinci, kterým se v tělocviku říkalo „záchrana“, a když mne pustili, tak jsem spadl. Na tyči nebo na laně jsem neuměl vyšplhat výš, než jsem vyskočil. A po pravdě řečeno, nebylo to příliš vysoko. Při pokusech o tenis jsem se nikdy do balónu raketou netrefil. A když už jsem se náhodou trefil, tak většinou jenom dřevem, nikdy tím vypleteným prostředkem. Z tělocviku jsem ve škole vždy málem propadl, tělocvik mi permanentně kazil vysvědčení.

Byl jsem totiž takzvaný šprt. Kromě tělocviku jsem zpravidla

míval samé jedničky. Dokonce i na maturitním vysvědčení hrozilo tělovýchovné fiasko, že samé jedničky nebudou. Odhodlal jsem se tedy k hrdinskému činu. Od maminičky známé internistky MUDr. Zobačové jsem nějakým podvodným manévrem vylákal potvrzení, že jsem ze zdravotních důvodů osvobozen od tělocviku – od těžších cviků. V roce 1957 však existovala zázračná chemikálie, která se jmenovala *zmizik*. Pod vlivem této tekutiny zmizely „těžší cviky“ jako pára nad hrncem a já jsem se stal, ač celkem zdravý, písemně potvrzeným naprostým kriplem. A na maturitním vysvědčení se skvěly samozřejmě samé jedničky a v rubrice tělesná výchova hrdě označení „osvobozen“.

Hodně dlouho poté jsem jednou cestoval metrem s bývalým ministrem zdravotnictví a poslancem MUDr. Ivanem Davidem. Ten, ač psychiatr a neurolog, projevil zájem o mou tělocvičnou neohrabanost a položil dotaz, jak jsem na tom s jemnou mechanickou prací. Tak tady jsem se mohl hrdě pochlubit. Celý život jsem poměrně zdárně operoval. A nebyly to jenom císařské řezy a mimoděložní těhotenství, ale i jemné výkony na vejcovodech nebo takový majstrštyk, jakým je rekonstrukce panenské blány. Taky mikrochirurgii jsem se celkem úspěšně věnoval a umím třeba vyšívát ozdobným stehem i monogramy na prádle.

„Tak to je jasné,“ pravil dr. David. „To je v neurologii popsáno jako naprostý nesoulad jemné mechaniky a neschopnosti chytit balón nebo odhadnout vzdálenost při přeskoku mučících tělovýchovných předmětů nazývaných zvířecími jmény koně a kozy. Prostě ti nevyjde krok, narazíš a poraníš si genitál.“

Mou mysl ovládla čirá radost a pocit zadostiučinění. Po návratu domů jsem hrdě oznámil ženě: „Tak vidíš, celý život jsem si myslel, že jsem nešikovný. A nejsem! Jsem nemocný! Dosvědčil mi to odborný neurolog, bývalý ministr a současný europoslanec.“ Nakonec je tedy to falšované potvrzení z roku 1957 pravdivé.

ČTYŘICET USPOKOJENÝCH ŽEN

Besedy jsem začal dělat už v roce 1963, kdy jsem jako třiaadvacetiletý promovaný lékař nastoupil na gynekologicko-porodnické oddělení nemocnice v Ústí nad Orlicí. „Mladej, půjdeš přednášet do národního podniku Perla o antikoncepci!“ Tak pravil můj tehdejší šéf – primář Jiří Vacek, zvaný Kulhavý ďábel. To jsem pochopitelně hned dostal trému, zkušeností s veřejným vystupováním nemaje. Mám však státní zkoušku z gynekologie a antikoncepci přece umím.

Národní podnik Perla byl textilní závod. Pochopitelně babinec. Byli tam zaměstnání snad všehovšudy jenom tři muži: ředitel, náměstek a vrátný. Ten vrátný byl prý navíc ještě homosexuální. Mužské osazenstvo tak pochopitelně na přednášku nepřišlo.

V podnikovém kulturáku sedí pár desítek zvědavých žen průměrného věku 45 a výš, pro třiaadvacetiletého mladíka s mokrým diplomem „pozdní sběr“. „Tak tady se s tou antikoncepcí asi moc neupíchněš,“ pomyslím si zklamaně. Jelikož si však gynekolog ví vždycky rady, pružně jsem přešel na poruchy držení moči a klimakterické návaly horka.

Výsledek mohu směle považovat za úspěch. V tamním okrese totiž vycházely noviny *Jiskra Orlicka* a hned v následujícím týdnu tam vyšla zpráva, že na gynekologicko-porodnické oddělení

nastoupil mladý nadějný lékař, který se hned na počátku své odborné dráhy dostavil obětavě a bezplatně do národního podniku Perla, kde za jediný večer *uspokojil čtyřicet žen*. Novinový článek mám vystřižený a schovaný. A ještě po více než padesáti letech to považuji za svůj osobní rekord.

Vypadal jsem o pět let mladší.

STŘEDOVĚKÉ BYDLENÍ A VOJNA

Je téměř neuvěřitelné, že nemocniční lékař v září 1963 nemohl v okresním městě sehnat žádné ubytování. Více než půl roku jsem bydlel v nemocnici na inspekčním služebním lékařském pokoji. Označení za bezdomovce tedy není nikterak přehnané. Teprve na jaře 1964 se naskytla příležitost podnájmu v malé podkrovní světničce v jedné rodinné vilce. Ubytování samozřejmě bez tekoucí vody, k hygieně sloužil lavór a džbán na vodu, na spotřebovanou vodu kbelík. Navíc jsme v té době prodávali velký dům po prarodičích v Mělníku, který byl přeplněn starožitným nábytkem, početnou sbírkou obrazů, nádobí, historických hodin, intarzovaných truhlic, hracích strojků a jiných pamětihodností. Ten ústecký kamrlík jsem přeplnil malým zlomkem této sbírky po dědečkovi. Tam to tedy pěkně vypadalo!

Naštěstí jsem 1. dubna 1964 nastoupil roční základní vojenskou službu, takže můj malý pokojíček osiřel. A po návratu z vojny v březnu 1965 opustily jen o něco málo větší pokoj blízko náměstí dvě zdravotní sestry, tak jsem to zdědil po nich. Tam zase nebylo k dispozici splachovací WC, pouze suchý záchod v mezipatře, zkrátka ubytování 1 + 0. Upotřebený toaletní papír vhozený do díry se proudem vzduchu vznášel vzhůru a stejně tak zápach. Naštěstí jsem před domem mohl zaparkovat svůj skútr. Za 3–4 minuty hbité

jízdy se velká tělesná potřeba dala stihnout v nemocnici. Topení bylo v malých kamínkách, tzv. bubínku, kuchyň tvořil dvouplotýnkový vaříč. Chatrným oknem táhl studený vítr, na zimu bylo nutno okno utěsnit hadry, větralo se až na jaře.

Roční vojenskou službu jsem absolvoval v České Třebové. Po jednoměsíčním cvičení absolventů všech lékařských fakult z Československa v Hradci Králové jsme byli rozděleni k útvarům po celé republice a na mě připadla právě Česká Třebová-Semanín. Zprvu jsem se zaradoval; bylo to přece nedaleko do Ústí nad Orlicí, kde už jsem si za tu krátkou dobu našel pár kamarádů. A taky ten civilní azyl v primitivním obydlí na vojně přijde vhod.

Bohužel však českotřebovská posádka patřila mezi útvary takzvaného silničního vojska, což byl jakýsi krycí název pro bývalé složky pomocných technických praporů – PTP, tak důvěrně známých z *Černých baronů*. Po tomto neblaze proslulém vojenském nápravném táboře zbyli důstojníci, kteří tam byli buď z trestu, z kádrových důvodů, či pro alkoholismus, nebo blbost. A vojáci? Většinou zdravotně nezpůsobilí výcviku se zbraní buď z důvodů zdravotních (kripli a blbci), kádrových (kulaci, duchovní a příslušníci divných kultů), nebo trestanci s románově dlouhým trestním rejstříkem. Samozřejmě na ošetřovně nebyl žádný diplomovaný vojenský lékař, brzy jsem se jako desátník absolvent základní vojenské služby stal hlavním lékařem celého útvaru.

„Doktore, vyberte si zdravotního instruktora na ošetřovnu!“ pravit náčelník štábu major Horký. „Ale žádného faráře, ti musí k lopatě. A taky duševně omezené bych vám nedoporučoval.“

Tak nakonec zbyli zločinci. Vybral jsem si polocikána vojína Klepka z maďarské obce Hnúšť'a-Likier, okres Rimavská Sobota. Uměl slušně slovensky a měl za sebou trest odnětí svobody za neúmyslné zabití v hospodské rvačce – píchnul soka nožem do břicha.

„Ten se krve nebojí a je to zkušený obranář. Z toho bude lapiduch jako víno,“ pravil jsem si statečně a odeslal jmenovaného na čtrnáctidenní zdravotnické školení kamsi na Slovensko. Na ošetřovně se mnou sloužili ještě tři další lékaři základní služby, z nich mým největším kamarádem byl MUDr. Kratochvíl, na brněnské fakultě řečený Kratec, pozdější emigrant a majitel luxusního gynekologického sanatoria ve Švýcarských Alpách. Mimo hlavní ošetrovací hodiny jsme se všichni toulali po českotřebovských hospodách, bylo jich tam tehdy čtyřadvacet. Spojení a sledování bylo proto problematické, mobily neexistovaly. Služby na ošetřovně držel zpravidla vrah, vyškolený zdravotník. A byl vyškolen vskutku kvalitně. Ráno vstoupil do plné čekárny, jelikož u silničního vojska bylo nepsaným pravidlem hlásit se každý den marod. Notorické simulanty dokázal odhadnout hned na první pohled a poslal zpět k rotě, vojákům, kteří mu včera zaplatili v hospodě pivo, předepsal lehkou obuv a ty, které bolely zuby, odeslal do města k zubaři. Takže když jsme se s Kratochvílem vzbudili, měli jsme už uvařené kafe a v čekárně jenom pár skutečně nemocných vojáků.

Vojín Klepek se vyznal i v ekonomice zdravotního zásobování. Uzavřel barterovou dohodu s místním magistrem v lékárně a ten mu na předpis antibiotik expedoval kondomy, které pak prodával potřebným vojákům a českotřebovským prostitutkám. Z půdy sne-sl jakousi rezavou plechovku z UNRRA: „To sú akési americké tablety, to teraz budeme dávať.“

„Opovažte se, Klepek, vždyť je to starý válečný materiál a nevíme, co to je!“

Ale Klepek nedbal. „Máš průjem: třikrát jednu! Máš zácpu: třikrát jednu! Bolí tě hlava: ber tak dlouho, až bolet přestane!“ Asi za měsíc mimo naši supervizi spotřeboval celou plechovku amerického všeléku. Většinou prý s dobrým úspěchem, a hlavně se nikomu nic nestalo.

Jednou však léčebné Klepkovy experimenty mohly špatně dopadnout a nad námi se začala nebezpečně vznášet hrůza vojenského prokurátora. Odešli jsme s dr. Kratochvílem na večírek jakési střední školy s převážně dívčím osazenstvem do Švabinského horské chaty na vrchu Kozlov. Chata, kam Mistr kdysi prokazatelně také chodíval, oplývala jeho četnými originálními obrazy a byla umístěna na kopci přímo naproti našim kasárnám, takže i v podroušeném stavu se to z kopce dolů dalo v noci pěkně seběhnout.

Na ošetřovně službu konající Klepek, v té době už svobodník, podává hlášení: „Pán doktor, toho cigána Csonku z tretej roty vraj boleli zuby, tak som mu dal Eunalgit.“

„Správně, Klepek!“, pravil jsem potěšen. Ale Klepek pokračoval:

„A o pol hodiny prišiel, že zuby ho stále bolia. Tak som vravel, Eunalgit ti do riti vopchám.“ To už jsem se zachmuřil, protože aplikaci injekcí měl Klepek zakázanou. Ale nebylo to zdaleka všechno: „Za hodinu, keď zuby neprestali bolieť, som vravel, keď ti, ty sviňa cigánska, nepomohol Eunalgit do riti, naozaj ti ho do žily vopchám!“ To už na nás s Kratochvílem šly lehké mdloby, když navíc ještě tento terapeut pokračoval: „Vravel som si, keď pomaly vopcháš – pomaly zuby prestanú bolieť, musíš chytro vopchať. A chytro jsom mu to do žily vopchal.“

„Proboha, jak to dopadlo?“ zbledl jsem v nepříjemných obavách.

„Zrazu tá sviňa si vrazila všetkých päť prstov do huby a zarevala. A odpadla...“ V té chvíli už byla hrozba vojenského prokurátora nebezpečně blízko. Rozhlížím se po ošetřovně, kde leží mrtvý cikán Csonka. Ale spolucikán Klepek vzápětí líčí svou záchrannou akci: „Vzal som kýbel studenej vody a celého som ho obľial. Otrepal sa a už spí na rote. Zuby ho už nebolia.“ Plížili jsme se s Kratochvílem na ubikaci a opravdu, voják to přežil. Klepek nedostal vyznamenání; dostal vynadáno a přísný zákaz aplikace

intravenózních injekcí. Brzy potom šel do civilu. Před několika lety jsem přednášel v Rimavské Sobotě a viděl jsem tam na rozcestníku ukazatel: Hnúšťa-Likier. Měl jsem sto chutí navštívit svého bývalého lapiducha, ale už nezbyval čas. Tak tam zajedu příště a možná ho potkám. Na krku měl kolem dokola vytetovanou čáru s francouzským nápisem „zde uříznout“. Věděl, že je to vzkaz pro kata.

Na vojně v České Třebové mě jednou navštívila i moje maminka a já jsem jí chtěl udělat radost návštěvou Švabinského chaty na Kozlově. Vyšli jsme si tam na oběd, maminka ocenila stylovou restauraci a její vedoucí, jmenovala se myslím paní Kudrnová, se zeptala, jak si tam na té vojně počínám jako štamgast. A paní Kudrnová pochválila: „Pan doktor Uzel a pan doktor Kratochvíl jsou naši nejoblíbenější hosté. Často sem chodí, a když pozvrací záchod, vždycky to po sobě sami uklízejí.“ Obávám se, že toto sdělení mou ctnostnou maminku příliš nepotěšilo.

Výhoda vojenské služby u silničního vojska spočívala také v tom, že jsem měl na starosti takzvaná odloučená pracoviště, kam jsem čas od času zajížděl a kontroloval stravu a hygienická opatření. A jelikož v té době neexistovaly žádné mobily, byl jsem na těchto cestách nevypátratelný. Kromě toho jsem měl z velitelství povoleno sloužit občas noční službu na mém „mateřském“ pracovišti v Ústí nad Orlicí, abych prý na vojně nevyšel ze cviku a pomohl nemocnici v personální tísní.

Tak jsme jednou vyjeli vojenskou sanitkou až do vzdáleného Mladkova chlorovat záchody. Sanitku řídil mladý voják, vedle něho seděl velitel vozu poručík Lukášek. Vyrazili jsme večer, připraveni u útvaru v Mladkově přespat. Vzadu bylo místo pro čtyři lehátka, na jednom jsem pohodlně ležel já a na druhém samozřejmě lapiduch Klepek. Nedaleko za Ústím v jakýchsi serpentínách autu přestaly svítit reflektory a řidič sjel po srázu do potoka, kde

sanitku obrátil na bok. Při těch přemetech jsme samozřejmě spadli z lehátek a mezi námi se divoce převalovaly sudy chlorového vápna. A najednou bylo ticho, jenom potok vesele bublal. „Zůstal tady někdo naživu?“ ptal jsem se odhodlaně a duchaplně po chvíli ticha.

„Joj, hlavu mám akúsi rozjebnutú,“ podal zprávu vojín Klepek. Vpředu řidič a poručík byli potichu, až za chvíli vylezli. Řidič obhlížel překocené vozidlo a poručík Lukášek se vyškřábal na silnici, kde se vymočil a stopem odjel neznámo kam. V důsledku posttraumatického šoku byl pak tři dny neznámý, což se na vojně samozřejmě považuje za dezerci. Klepek mezitím v příkopu mazal krajíce chleba sádlem, jelikož nikdy nezapomněl na proviant.

Nakonec nás z potoka vytáhl z kasáren povoláný obrněný transportér a celá havárie, na vojně zvaná „mimořádnou událostí“ (MU), skončila v kasárnách šťastně ráno. Řidič dostal jakýsi vojenský trest za špatně fungující reflektory, Klepkovi zůstala jizva na čele, poručík se za tři dny vrátil a já jsem se hned následujícího dne s kolegy v nemocnici opil na oslavu svého znovuzrození.

S tím poručíkem Lukáškem to nebylo tak jednoduché. To, že zmizel po autohavárii, nebylo asi pouze následkem psychického šoku. Projevila se tak jeho duševní nemoc, protože už před touto událostí se mi zdál poněkud vyšinutý. U silničního vojska to nebyla žádná vzácnost. Často jsem odvážel vojáky do Ústřední vojenské nemocnice v Praze, kde byli vyšetřováni na psychiatrii pro nezdařený sebevražedný pokus. Mezi mužstvem se totiž velice rychle rozneslo, že je to nejjednodušší cesta do civilu a k takzvané „modré knížce“. Fingované oběšení bylo jednoduché; stačilo mít po ruce spolehlivého kamaráda, který zoufalce včas odříznul, já jsem pak sepsal protokol a cesta do civilu byla volná. Vojenští páni se totiž sebevraždy u mužstva obávali jako čert kříže, hrozilo to vyšetřováním a průšvihem, protože nikdo nevěděl, „zda to ten blbec náhodou nemyslel vážně“.

Ale poručík mne už před společnou havárií jednou vyhledal a oznámil, že je převtěleným Ježíšem Kristem. A že o tom napsal celý spis. Já jsem zprvu toto sdělení, svědčící pro schizofrenii, bagatelizoval; šilenců bylo u útvaru víc než dost. Když však po jeho třídenním „zmizení“ následovala další delší nepřítomnost bez omluvy, doporučil jsem na štábu, že bychom se za ním měli vypravit. Bydlel ve městě v malé vilce u své tety, stranil se jakýchkoliv společenských kontaktů, byl introvertní a zádumčivý. Jelikož jsem jako četař absolvent zastával funkci hlavního lékaře, vzal jsem s sebou na návštěvu vyšší šarži – náčelníka štábu majora Horkého. A dobře jsem udělal. Poručík Lukášek byl u své tety skryt v podkrovní světnici a odmítl s námi komunikovat. „Pokud sem za mnou někdo půjde, tak ho zastřelím!“ oznámil kategoricky.

„Tak, doktore, běžte pro něho!“ rozhodl major Horký.

Učinil jsem dotaz: „Má u sebe nějakou zbraň?“ A když major přisvědčil, že dotyčný tam má nabitou pistoli, nehodlal jsem pokračovat v sebevražedném konání. Ani major Horký neoplýval nadměrnou statečností, tak jsme tam se starou tetičkou stáli pod schody bezradně.

A tady se musím pochlubit spásným nápadem. Vzpomněl jsem si na nedávno nabízený spis o poručíkově božském převtělení a projevil jsem o to zájem: „Nemáte tam ten spis, že jste převtěleným Kristem?“ A když poručík souhlasil, směle jsem se vydal nahoru prostudovat dotyčný materiál. Pak už nebyl problém sebrat z nočního stolku pistoli a hodit ji dolů majorovi připravenému pod schody. No zkrátka hrdina! Poručík Lukášek následoval sebevražedné vojáky na psychiatrii do Prahy, kde u něj odborníci Ústřední vojenské nemocnice opravdu potvrdili paranoidní schizofrenii. Na rozdíl od sebevražedníků to nebylo fingované, ale skutečné. A samozřejmě šel do civilu.

Nedostal jsem za to sice žádné vyznamenání, ale před odchodem do civilu mě navrhli povýšit na podporučíka. K tomu bylo zapotřebí složit důstojnické zkoušky. Konaly se u vojenského útvaru ve Znojmě, naučil jsem se příslušné zdravotnické předpisy a v doprovodu několika vojáků do Znojma odjel služebním autem. Jeli jsme raději den předem a po příjezdu odpoledne a večer navštívili několik vinných sklepů. Co taky jiného dělat ve Znojmě? U vína jsme se veselili s různými vojáky různých šarží z místních vojenských útvarů. Posléze jsem byl ve značně povznesené náladě doveden na ten správný kavalec v těch správných kasárnách.

Ráno se mnou cloumají s pokynem: „Doktore, vstávat!“

„Tak kam jdeme na ty důstojnické zkoušky?“ tázal jsem se zodpovědně, i když mne hlava dosti bolela.

„Nikam už nejdeme. Jedeme domů. Ty zkoušky jste přece udělal včera ve vinném sklepě.“ A odjeli jsme šťastně do České Třebové. V životě jsem úspěšně absolvoval už mnoho zkoušek, žádnou z nich jsem však nesložil tak snadno jako důstojnickou. Absolvoval jsem ji v bezvědomí.

V RODNÉM MĚSTĚ

Když jsem psal pozvánky na oslavu svých osmdesátin, uváděl jsem tam, že oslavím čtyři státní převraty a deset prezidentů. K pestrosti života se slušelo ještě poznamenat, že jsem se taky čtrnáctkrát stěhoval, a to ještě nepočítám studentské podnájemy v Brně. Jenom ve Františkových Lázních jsme se stěhovali třikrát, nakonec do zbrusu nového paneláku v ulici Otakara Březiny. Dodnes to tam mají takhle špatně napsáno, protože Březina se jmenoval Otokar.

Jenom v lázních jsme dostali byt, jinak jsem všechny své životní štace začínal jako bezdomovec. Ostravské bezdomovectví bylo aspoň dočasně vyřešeno čtyřměsíčním pobytem v Domově sester. Byla to tenkrát nová třináctipatrová budova vedle krajské polikliniky, nad kterou zářil nápis *Lidu zdraví – světu mír*.

V budově bylo ubytováno skoro 200 zdravotních sester a laborantek, kromě toho sem tam i nějaká lékařka a já. Mužské jsem tam viděl jenom na návštěvě. Možná tam bydlel i nějaký zdravotní laborant, ale žádného jsem nikdy neviděl. Jedna z lékařek, kupodivu anestezioložka, se vyznačovala obzvlášť silnou hlučností při svých nočních pohlavních stycích. Nebylo to jenom obvyklé slastné orgasmické vzdychání, ale paní doktorka při vyvrcholení řvala jako raněné zvíře, až se celý Domov sester otřásal v základech. Není divu, že sestřičky ze sousedních pater občas chodily za dveře poslouchat a paní

doktorce tiše záviděly. Nikdo si sice nestěžoval, ale tyto akustické fenomény vešly posléze v krajské nemocnici v obecnou známost.

Na jakémisi lékařském kongrese jsem se tenkrát sešel se svým přítelem, který už v poměrně mladém věku dělal primáře na ARO v jedné okresní nemocnici. To víte, anesteziologů bylo málo a kariéra se tam dělala o to rychleji. „Hlásí se k nám na oddělení jedna kolegyně od vás. Jaká ona je anestezioložka?“ zkoumal kamarád kvality potenciální podřízené.

„To ti bohužel neřeknu, ona dává narkózy na chirurgii. Já jenom vím, že strašně řve při souloží,“ vydal jsem pravdivou informaci.

„Tak to ji okamžitě bereme!“ rozhodl pan primář.

Asi za rok už mu dělala zástupkyni; dále jsem profesionální růst hlučné kolegyně nesledoval. Jisté však je, že jsem jí svým příznivým posudkem zajistil dobré místo a služební postup. To řvaní se zkrátka vyplatilo.

Manželka s pětiletou dcerou Kateřinou setrvala ve františkolázeňském 3 + 1. Až za půl roku se nám podařila složitá trojvýměna přes Prahu, jejíž realizace byla neméně náročná a komplikovaná jako ve filmu Kulový blesk. Hlavní komplikace se vyskytla právě v Ostravě, kde dosavadní nájemníci po příjezdu stěhovacího vozu sdělili, že si to rozmysleli a že žádají tučné odstupné. Vyděračka pekla v troubě sekanou a zabaleno neměli NIC. Ostravští stěhováci však neváhali. Z našich pečlivě zabalených a popsanych krabic bylo vše vyházeno na zem, do krabic nACPán ostravský movitý majetek včetně nedopečené sekané a hurá ku Praze. Pražáci už si líbovali v našem bezvadně uklizeném a vymalovaném lázeňském bytě a nám zbyl v Ostravě byt rovněž panelový, stejně veliký, ale nevýslovně špinavý a zasviněný. Pořád však lepší než špeluňka v Ústí nebo šílený majitel domu v Brně. Nakonec taky lepší než ten Domov sester.